

bredt sig ud over Landet. At Opfordringen kom fra et Blad som „Femte Juni“, hvis Aand de godt kendte, foruroligede dem ikke. Gud gik sine egne, skjulte Veje, og Kristus selv havde taget mod Gæstfrihed af Toldere og Syndere.

I de sidste Dage havde Stine haft travlt med at udstyre ham til Rejsen, saa han kunde vise sig i Hovedstaden uden at blive skammet ud. Hun havde egenhændig syet ham et Par nye Vadmelsbukser, og inde i Vejle havde hun hos en Marskandiser købt en næsten ubrugt Frakke til meget billig Pris. Og nu til Morgen havde hun klippet ham og vasket hans Krop, saadan som hans salig Mor havde gjort det den første Gang, han skulde ud i Verden. Ja, hvor havde det kære lille Menneske været utrættelig i sin Omsorg for ham! Hvor havde hun, den svage Stakkel, været heltmodig tapper under al deres Ulykke! Aldrig kom der mindste Klage fra hende. Aldrig tænkte hun heller mere paa disse Draaber og Bandager, som hun til ingen Verdens Nytte havde plaget sig med i Favsing Præstegaard, ganske som han selv dengang havde gaaet og pylret med sin Samvittighed og tyttet sig med den hellige Skrift, som om den var en undergørende Medicin, et aandeligt Afføringsmiddel, der kunde drive Syndigheden ud af et stakkels Menneske!

Der blev banket paa Døren. En Pige kom ind med Maden paa en Bakke.

Hun bragte desuden den Besked, at en Journalist fra „Femte Juni“ havde ringet til Hotellet og spurgt efter ham. Hun skulde nu spørge fra Bestyreren, om Præsten vilde tale med Journalisten, naar han kom.

Mads Vestrup vendte sig bort og svarede Ja.

Han havde akkurat faaet spist sin Mad, da der igen blev banket; og før han fik sagt Kom-ind, stod der et Menneske i Døren.

Det var en lille, halvgammel Mand med opslaaet Frakkekrave og Hatten ned over Øjnene. Af hans Ansigt saaes kun en blaa-rød Næse og et pjusket Overskæg.

„Mit Navn er Carlsen — A B D,“ sagde han og tog først nu Hatten af. „Og det er altsaa Pastor Vestergaard, jeg har den Ære at hilse paa.“